

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: V. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, P.O. Box 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2016, č.j. OAM-41/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2016, č.j. OAM-41/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 26.7.2016.

Žalobce namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí tedy, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Ustanovení, na základě kterých dochází k zásahu do základních práv jednotlivce, je vždy potřeba dle žalobce vykládat restriktivně. Vymezením pojmu veřejný pořádek se ve své judikatuře věnoval Nejvyšší správní soud. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné,

aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“ V uvedeném rozsudku měl Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznit, že nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se zájmu společnosti. Žalobce trval na tom, že z žalobou napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečnost, aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. V této skutečnosti spatřuje žalobce deficit žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), což dle jeho názoru způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pouze poukazuje na jednání, jehož se žalobce dopustil, s tím, že toto jednání zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek nelze dle žalobce považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Chybí zde dle žalobce jakékoliv hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný dle žalobce nikterak nezduodňuje, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat. Dále žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015-31 a ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30), ze které dle jeho názoru vyplývá, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Vzhledem k tomu, že žalovaný kromě nelegálního pobytu neuvádí žádné další skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že žalobce může v případě jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat hrozbu pro veřejný pořádek, žalovaný dle žalobce nedostatečným způsobem odůvodnil naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu.

Žalobce dále zdůraznil, že podmínkou pro možnost zajištění cizince dle § 46a je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Dle žalobce se však s touto otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložení žádné z alternativ zvláštních opatření považováno za přezkoumatelné, je dle žalobce nutné, aby se správní orgán vyjádřil ke každé z alternativ a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný se dle žalobce spokojil pouze s konstatováním, že žalobce používal falešnou identitu a nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Asz 192/2014, kde bylo konstatováno, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Odkaz na výše uvedený rozsudek je dle žalobce zcela nepřipadný, neboť tento rozsudek se týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. režim zajištění žalobce však spadá pod zcela jiný režim zákona o azylu, který stanovuje odlišné důvody zajištění cizince a zároveň jiné alternativy k zajištění. Dle žalobce je možnost uložení zvláštního opatření limitována pouze v případě, že žalobce v minulosti porušil povinnost uloženou mu zvláštní opatřením. V ostatních případech je vždy nutno zkoumat možnost uložení zvláštního opatření a závěr tohoto přezkumu je nutno řádně zdůvodnit.

Dále žalobce namítal, že není dostatečně odůvodněna délka trvání jeho zajištění. Žalovaný se totiž zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení lhůty

přiměřené. Žalobce trvá na tom, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle. V rozhodnutí tedy nemá být uvedeno, jak dlouho je možné žalobce držet v zařízení, ale jak dlouho je nezbytné jej držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle. Dle žalobce skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 110 dnů, není relevantním argumentem pro závěr, že žalobce má být zajištěn právě oněch 110 dnů. Délka zajištění činí na žalobce dojem účelovosti. Dle jeho názoru byla délka zajištění stanovena tak, aby mohl být žalobce v zařízení pro zajištění cizinců co nejdelší dobu. Takový postup považuje žalobce za nezákonný.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalobce namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí tedy, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Ustanovení, na základě kterých dochází k zásahu do základních práv jednotlivce, je vždy potřeba dle žalobce vykládat restriktivně. Vymezením pojmu veřejný pořádek se ve své judikatuře věnoval Nejvyšší správní soud. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“* V uvedeném rozsudku měl Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznit, že nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se zájmu společnosti. Žalobce trval na tom, že z žalobou napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečnost, aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. V této skutečnosti spatřuje žalobce deficit žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), což dle jeho názoru způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pouze poukazuje na jednání, jehož se žalobce dopustil, s tím, že toto jednání zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek nelze dle žalobce považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Chybí zde dle žalobce jakékoliv hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný dle žalobce nikterak nezdůvodňuje, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat. Dále žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015-31 a ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30), ze které dle jeho názoru vyplývá, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Vzhledem k tomu, že žalovaný kromě nelegálního pobytu neuvádí žádné další skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že žalobce může v případě jeho propuštění ze zařízení pro zajištění

cizinců představovat hrozbu pro veřejný pořádek, žalovaný dle žalobce nedostatečným způsobem odůvodnil naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu.

Žalobce dále zdůraznil, že podmínkou pro možnost zajištění cizince dle § 46a je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Dle žalobce se však s touto otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložení žádné z alternativ zvláštních opatření považováno za přezkoumatelné, je dle žalobce nutné, aby se správní orgán vyjádřil ke každé z alternativ a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný se dle žalobce spokojil pouze s konstatováním, že žalobce používal falešnou identitu a nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Asz 192/2014, kde bylo konstatováno, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Odkaz na výše uvedený rozsudek je dle žalobce zcela nepřipadný, neboť tento rozsudek se týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. režim zajištění žalobce však spadá pod zcela jiný režim zákona o azylu, který stanovuje odlišné důvody zajištění cizince a zároveň jiné alternativy k zajištění. Dle žalobce je možnost uložení zvláštního opatření limitována pouze v případě, že žalobce v minulosti porušil povinnost uloženou mu zvláštní opatřením. V ostatních případech je vždy nutno zkoumat možnost uložení zvláštního opatření a závěr tohoto přezkumu je nutno řádně zdůvodnit.

Dále žalobce namítal, že není dostatečně odůvodněna délka trvání jeho zajištění. Žalovaný se totiž zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení lhůty přiměřené. Žalobce trvá na tom, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle. V rozhodnutí tedy nemá být uvedeno, jak dlouho je možné žalobce držet v zařízení, ale jak dlouho je nezbytné jej držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle. Dle žalobce skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 110 dnů, není relevantním argumentem pro závěr, že žalobce má být zajištěn právě oněch 110 dnů. Délka zajištění činí na žalobce dojem účelovosti. Dle jeho názoru byla délka zajištění stanovena tak, aby mohl být žalobce v zařízení pro zajištění cizinců co nejdelší dobu. Takový postup považuje žalobce za nezákonný.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej jeho úvahy vedly. Dále žalovaný zrekapituloval průběh pobytu žalobce na území České republiky a průběh správního řízení. Žalovaný uvedl, že má za prokázané, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu, jelikož žalobce právní předpisy porušoval, když neoprávněně pobýval na území České republiky. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce se nejedná o prostý nelegální pobyt na území České republiky, nýbrž o nelegální pobyt po uložení předcházejícího správního vyhoštění, které žalobce nerespektoval. Žalovaný trval na tom, že chování žalobce je

podřaditelné pod pojem narušení veřejného pořádku ve smyslu § 46a zákona o azylu v tomto směru poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.12.2015, č.j. 20 A 8/2015-43). Nerespektováním správního vyhoštění žalobce mařil vůli správních orgánů. Zdůraznil rovněž, že zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu představuje institut preventivní povahy, kdy jeho aplikace vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek, které žalobce v budoucnu může představovat, a to v kontextu s jeho dosavadním chováním. Prokázané závadové jednání žalobce v minulosti je dle žalovaného silným argumentem pro zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

Žalovaný dále trval na tom, že se dostatečně zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření, nicméně dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Žalovaný rovněž uvedl, že považuje zvláštní opatření za v daném případě nepoužitelná, neboť žalobce neuvedl adresu svého pobytu, nemá v místě bydliště ani označenou dopisní schránku či zvonek a v současné době žádné sociální vazby či jiné vztahy soukromého charakteru si na našem území nevytvořil.

K námitce týkající se stanovené doby zajištění žalovaný zdůraznil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území České republiky, řízení o správním vyhoštění a neexistence významných vazeb na území České republiky. Výčet těchto okolností považuje správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou týkající se odůvodnění skutečnosti, že žalobce naplnil důvod pro rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

V citovaném ustanovení je uvedeno, že Ministerstvo vnitra ČR může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Žalovaný se otázkou, zda se lze důvodně domnívat, že žalobce by v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zabýval na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že dospěl k závěru, že žalobce by takové nebezpečí představovat mohl na základě skutečnosti, že žalobce nerespektoval vědomě svou povinnost vycestovat z území České republiky, ani posléze uložené správní vyhoštění, a pobýval na území České republiky nelegálně bez platného cestovního dokladu i jakéhokoliv pobytového oprávnění. Soud na tomto místě konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo s odkazem na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy v důsledku pobytu na území republiky bez pobytového oprávnění či víza. Současně žalobce jasně vyjadřoval svoji neochotu vrátit se na Ukrajinu. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán k závěru, že žalobce porušoval platné právní předpisy a svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat. V této skutečnosti pak žalovaný spatřoval důvodnost domněnky, že žalobce v případě, že by byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Soud konstatuje, že v daném případě považuje výše uvedené odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí za dostačující pro závěr žalovaného, že žalobce by mohl v případě, že by byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, a to včetně pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž je třeba poukázat na skutečnost, že žalobce o vízum požádal po dlouholetém nelegálním pobytu na území České republiky v době, kdy mu bylo uloženo pravomocně správní vyhoštění. Žalovaný tak dle soudu dostačujícím způsobem odůvodnil naplnění podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve vztahu k obavě z porušení veřejného pořádku ze strany žalobce.

Tuto námitku tedy soud neshledal jako důvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí není přezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k závěrům o nemožnosti aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit Ministerstvu vnitra v době ministerstvem stanovené.

Žalovaný nemožnost využití zvláštních opatření odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 3, kde uvedl, že důvodem znemožňujícím jejich využití je skutečnost, že u žalobce je možné s ohledem na předcházející jednání předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, což prokázal mimo jiné svou neochotou vycestovat z území České republiky, a to ani po pravomocně uloženém správním vyhoštění. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, s tím, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno využití zvláštního opatření namísto

jeho zajištění. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné ani jiné soukromé vazby, které by odůvodňovaly možnost využití zvláštních opatření s přihlédnutím na možné záruky dané těmito vazbami.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že ve vztahu k možnosti využití zvláštních opatření dle § 47 vůči žalobci je žalobou napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno a je tedy plně přezkoumatelné.

K otázce věcné správnosti závěrů žalovaného k uvedené otázce soud uvádí následující.

Žalobce namítá, že závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, nelze na danou věc aplikovat, neboť uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 129 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K tomu soud musí podotknout, že předmětné rozhodnutí se sice skutečně týká případu zajištění cizince, kdy samotným důvodem zajištění je nerespektování povinnosti vycestovat po uložení správního vyhoštění, ale současně obsahuje obecné závěry týkající se otázky možnosti využití zvláštních opatření jako alternativy k zajištění, ze kterých lze vycházet i při posuzování možnosti využití zvláštních opatření dle zákona o azylu. V citovaném rozsudku je s odkazem na obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013-34) konstatováno, že volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Tyto závěry lze plně využít při hodnocení možnosti uplatnění zvláštních patření dle zákona o azylu. Žalovaný, jak již bylo výše zmíněno, v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl skutečnosti, které dle jeho názoru zpochybňují závěr, že žalobce při využití zvláštních opatření bude se správním orgánem v řízení o azylu řádně spolupracovat a případně bude respektovat důsledky negativního rozhodnutí ve věci. Tím dle názoru soudu i s ohledem na odkaz na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodnil svůj závěr, že v případě žalobce nelze využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Tuto námitku tedy soud shledal rovněž jako nedůvodnou.

K námitce týkající se doby trvání zajištění žalobce uvádí soud následující. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: „Vzhledem k tomu, že jmenovaný ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl také nechť účastnit se bojů na Ukrajině, nelze dle názoru správního orgánu jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou a je nezbytné posuzovat standardně případné naplnění podmínek podle § 12, § 13, §14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Z toho důvodu ani nelze předpokládat vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dní určené pro zrychlené řízení dle § 16 zákona o azylu. Zároveň však lze v případě jmenovaného předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90-ti dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šesti měsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č.j. 6 Azs 33/2014 – 45. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení a stanovená délka zajištění odpovídá smyslu a účelu samotného zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

I tuto námitku žalobce tedy shledal soud jako nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 12. května 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová